

РЕШЕНИЕ

№ 3231

гр. София, 30.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 13.12.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **7440** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 233 от Закона за М. на В. Р. /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на С. В. С., от гр. С. чрез упълномощен адвокат, срещу Заповед № 1161/28.09.2010г. директора на Р. Д. „Г. П.”- А., П. Г. Д. „Г. П.” на М. на В. Р., с която на основание чл. 228, т. 3 , чл. 224, ал.2, т.1 , 2 и 4 , чл.226, ал.1, т.3 от ЗМВР във вр. с чл. 227, ал. 1, т. 11 и т. 12 от Правилника на приложение на същия закон /ППЗМВР/, му е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от шест месеца, считано от датата на връчване на заповедта.

Счита заповедта за незаконосъобразна, като постановена в нарушение на административно производствените правила, тъй като административната процедура се е развила на съвсем друго основание – съмнение за корупция, твърди стриктно изпълнение на задълженията си, като след „престой с нормално времетраене от седем минути” извършилото нарушение превозно средство е отстранено от забранената зона, а разговорът, който е воден с водачката на превозното средство - с времетраене около четири минути, е отправено предупреждение на същата, вследствие на което е отстранила превозното средство от забранената зона. Имал правомощия само устно да разпорежи на водача да премести автомобила си, но не и да състави актове за нарушение на правилата за движение. Нормативно не било определено време за престой и паркиране от водачите на МПС, както и нямало определен интервал от време за извършване на проверката на документи от полицейските служители. Твърди че не е извършвал полицейска проверка и спазване на правилата за представянето на

полицейските служители, не е имало искане за представяне на служебна карта, не възникнала и служебна необходимост, носил е нагръден „бадж“ с вписани имена и длъжност и снимка на служителя. Счита нарушени принципите за истинност, за служебно установяване на всички относими факти, чл. 229, ал.3 ал.4 ЗМВР, относно кредитирането на показанията на св. Л и пренебрегване на други, събрани в хода на първото дисциплинарно производство.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез процесуален представител поддържа жалбата, заявява, че е запознат с Етичния кодекс за държавните служители в МВР и с Инструкцията за патрулно-постовата дейност към момента на извършване на описаното в оспорената заповед. Иска се отмяната на заповедта и присъждане на направените разноски по делото.

Ответникът – Д. на Р. Д. „Г. П.”- А., чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли съда да постанови отхвърлянето ѝ, поддържа в писмени бележки законосъобразност на заповедта, спазване на процедурата по издаването ѝ, като жалбоподателят действително не е изпълнил възложеното му задължение „ да не допуска неправилен престой и паркиране на МПС” а е извикан водача на автомобила на значително разстояние за провеждане на личен разговор, без да се представи по законоустановения ред.

По делото са събрани доказателствата по административната преписка, не са правени искани яза събиране на други доказателства.

Съдът като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК събраните и приети по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С обжалваната Заповед с рег. № 1161/ 28.09. 2010 г. директорът на РДГП – А. е наложил дисциплинарно наказание „порицание” на държавния служител С. В. С. категория „Е” – полицай I степен, старши полицай в сектор „Летищна сигурност” в Гранично полицейско управление – С., считано от датата на връчване на заповедта.

Обжалваната заповед е връчена на жалбоподателя на 9.09.2010г., като същият е декларирал П. получаването ѝ, че не е намира в законоустановен отпуск.

Като правно основание за така постановеното се сочи чл. 228, т.3, чл. 224, ал.1, т. 1,2 и 4 и чл. 226, ал. 1, т. 3 от ЗМВР във вр. с чл. 227, ал. 1, т. 11 и т. 12 от Правилника на приложение на същия закон.

В мотивите на обжалваната заповед от фактическа страна е прието, че на 30.05.2010г. за времето около 15:52 и 16:02 ч. пред вода на Аерогара София, Т. 2, след пътни знаци «забранено влизането», неправилно се е намирал спрян черен джип Х Тюсон С, като водачът на автомобила бил отведен на значително разстояние от него от изпълняващите служебни задачи към този момент жалбоподателят и полицай С. С., където са участвали в разгоор, несвързан пряко с изпълнение на задълженията им. Приема, че и двамата са съпричастни към извършеното, а видно от нарядния дневник за дежурството, на същите под № 3 е поставена служебна задача « Не допуска неправилен престой и паркиране на МПС». Това деяние се приема за неизпълнение на поставената му задача и служебни задължения, квалифицирано е като нарушение на служебната дисциплина по чл. 227, ал.1, т.11 предложение първо от ПП ЗМВР.

На второ място в мотивите на обжалваната заповед от фактическа страна се приема, че жалбоподателят не се е представил по установения ред П. започване на разговора със

същия водач на автомобила, което деяние е квалифицирано като нарушение на чл. 108, ал. 2 от Инструкция за патрулно-постовата дейност в МВР, издадена от министъра на В. Р. с рег. № Из-2295 / 08.12.2006г., представена по делото, и нарушение на т.14 от Глава II, Раздел I от Етичния кодекс, утвърден също със Заповед № Из-2013/08.11.2006г. на същия министър.

За доказване на двете нарушения дисциплинарно-наказващият орган в мотивите на заповедта се позовава на събраните доказателства П. извършената проверка по Заповед № 1013/20.08.2010г. на ответника и съдържащи се в Справка № 11143/15.09.2010г. – л.29 от делото и приложените към нея документи, обясненията на служителя с № 11457/20.09.2010г.

Справката от 15.09.2010г. е изготвена след извършена проверка от комисия, назначена с Заповед № 1013/20.08.2010г. – л. 41 от делото, на основание чл. 224, ал. 2 ЗМВР и чл. 237, ал.1 и ал.2 ППЗМВР. Със Заповед № 1013/20.08.2010г. – л. 41 от делото е разпоредено извършване на проверка за изясняване има ли укриване или омаловажаване на дисциплинарни нарушения и кои служители са отговорни, определен е състав на комисията, във връзка с действия, извършени от служители в сектор „Летищна сигурност” от ГПУ - С. на 30.05.2010г. между 15:52 и 16:02ч. на Т. 2 от Аерогара С. спрямо лице, управляващо черен джип „Х Тюсон” С, във връзка със сигнал с вх. № Ж-4/09.06.2010г. по описа на РДГ А., получени със становище с рег. № 29429/14.07.2010г. от началника на отдел Човешки ресурси П. Г. Д. „Г. П.”, утвърдено от директора на същата Д. и докладна записка с рег. № 19497 / 18.08.2010г.

В справката от 15.09.2010г. се приема за установена идентична с посочените в мотивите на заповедта факти относно допуснатия престой на посоченото МПС и разговор с водача, както и за неизпълнение на задължението за представяне по установения ред и завършва с предложение да бъде наложено същото наказание, като по фактите и във връзка с възложеното със заповедта е прието конкретно следното:

1. По въпроса има ли укриване или омаловажаване на дисциплинарни нарушения и кои служители са отговорни, в справката е обсъдено становище от 28.06.2010г. на дисциплинарно разследващ орган за същото деяние, описано в заповедта за възлагане на проверката от 20.08.2010г., завършило с предложение същото да не се квалифицира като дисциплинарно нарушение.

Изводите в справката от 15.09.2010г. за извършените процесуални действия по установяване на процесуални нарушения от предходната комисия са противоречиви - от една страна се приема, че са събрани данни за пълното изясняване на фактическата обстановка, като са установили подателя на анонимния сигнал и е проведена среща с него, установени са служителите, които са провели разговора с водача на лек автомобил „Х Т”, направени са необходимите справки и са взети обяснения от установените служители като извършители на деянието, а след установяване на фактическата обстановка са направени съответните изводи, че не е налице корупционно поведение от страна на служителите. Прието е спазване на установените правила за извършване на проверката със заповед от 25.07.2007г., но въпреки това в някои аспекти била извършена формално. Противно на констатацията за събрани данни за пълното изясняване на фактите е прието, че не е установено кой е служителят, разпоредил жената (водача на автомобила „Х Т”) да го последва, а това бил С. С., което се потвърждавало от допълнително проведен разговор с подателя на сигнала И Л, който бил пряк свидетел. Игнориран бил факта, че служителите не са се представили в

нарушение на чл.108,ал.2 от Инструкция № Из-2295/0812.2006г. за патрулно постовата дейност и т. 14 от глава II, раздел I от Етичния кодекс.

Прието е в заключение, че справката от 28.06.2010г. съдържа констатации, неподкрепени с необходимия анализ на поведението на двамата полицаи и това довело до предположението за липса на данни за извършени дисциплинарни нарушения, като наред с това са използвани всички начини и средства за разкриване на обективната истина, а направените пропуски в анализа не са умишлени и не са с цел да се укрие дисциплинарно нарушение.

2. Комисията по заповедта от 20.08.2010г. е приобщила към проверката Справка с рег. № 15451/28.06.2010г. – л. 74 от делото, за извършена проверка по сигнал с рег. № Ж-7/10.06.2010г., издадена от началника на ГПУ – С., ведно с всички приложения към нея, а именно: писмо от 11.06.2010г. с искане за предоставяне на записи от системата за видеонаблюдение пред Т. 2 (пристигане) на 30.05.2010г. за времето от 15:00 до 16:00ч. ; 4 обяснения от 25.06.2010г. от Т М – л. 82 от делото, от С. В. С. – л. 84 от делото, от Р Т – л. 97 от делото, сведение от 25.06.2010г. от С. С. – л. 83 от делото; записи на електронен носител от видеонаблюдение за 30.05.2010г., дневник за справки от 30.05.2010г. във връзка с което по делото са приложени от л. 85 – 88 извадка от дневник от 30.05.2010г. за състав на наряда, проведен инструктаж и отвод, вписани пет задачи, проверки на автомобили и на наряда, ежедневна ведомост на личния състав от същата дата.

3. Освен приобщените доказателства П. изготвянето на Справката от 15.09.2010г. са събрани и допълнителни такива: изискани са обяснения от зам.-началника на ГПУ С. гл. инспектор С Д – л. 52 от делото; началник сектор "Летищна сигурност" гл. инспектор Ц П – л. 54 от делото и полицейски инспектор "Летищна сигурност" Е В – л. 57 от делото; извършен е повторен преглед на видеозаписите и писмените доказателства, проведено е събеседване с И Л - подател на сигнала и са издирени данни за водача на процесния автомобил „Х Т”.

4.Изложеното в справката от 28.06.2010г. е подкрепено от обясненията на гл. инспектор Стоян Д от 20.08.2010г., също и от Цв от 26.08.2010г., като добавя, че маршрутът на жалбоподателя – ПП 2, обхващал цялото предгарово пространство на Т. 2, за времето от 12:00ч. до 17:00ч. е най-натоварен, тъй като се получава струпване на МПС, пътници и изпращачи и практически е невъзможно да не се допусне неправилно спиране, паркиране и престой, въпреки поставените задачи. В обяснението от 27.08.2010г. инспектор В посочва, че в хода на проверката по сигнала на Л са извършени всички необходими действия, а събраните доказателства са докладвани на началника на ГПУ – С.. Излага идентични съображения като Д и П, че деянието не съставлява дисциплинарно нарушение. Полицейските служители Д, П и В са извършили фактическите действия по разследването във връзка с възложената проверка по сигнала на Л, докладвали са събраните доказателства на началника на ГПУ – С., който е издал въз основа на установеното от тях и справката от 28.06.2010г.

5. Комисията по заповедта от 20.08.2010г. е изслушала допълнително жалбоподателя С. С. и другия полицай Р Т, като на поставените въпроси на комисията са представили обяснения от 07.09.2010г.

6. Въз основа на събраните доказателства, в справката от 15.09.2010г. е прието за установено следното относно действията на полицейските служители жалбоподателя

С. и полицаи Т и във връзка с подадения анонимен сигнал:

-Приема се, че сигнал с рег.№Ж-4/09.06.2010г. е анонимен, тъй като подателят му И Л не е очевидец на описаното в него, а преразказва възприетото от него от водача на автомобила за разговора ѝ с полицейските служители.

-С резолюция от Д. РДГП-А. е разпоредено на г-н Г – началник на ГПУ – С., извършване на проверка и справка в срок до 28.06.2010г. по изложеното в сигнала, който от своя страна възлага извършването на проверка от гл. инспектори Д, П и В, а резултатите от проверката са обобщени в справка от 28.06.2010г. подписана от комисар Г – началник на ГПУ - С..

- Приема се за безспорно установено, че на 30.05.2010 г. между 15.52 и 16.02 ч. на Т. 2 от Аерогара С., в дясната лента от пътното платно предназначено само за движение на автомобили от масовия градски транспорт и таксиметрови автомобили, е спрял черен лек автомобил "Х Т" С – джип, а пред него е спрял друг лек автомобил "Ш". Към джипа (Х Т") се насочва полицаи, „който без да се представи разпорежда на жената да го последва”, т.е. на водача на автомобила, след което двамата пресичат две ленти за движение на автомобили и преминават на отсрещния тротоар, в близост до стълба за осветление, където се намира друг полицейски служител, разговарят около 7 мин. жената се връща към джипа.

- Подателят на сигнала и съпругата му са се намирали в джипа, като първият е и очевидец на разпореждането на полицаи до водача на автомобила.

-Полицаяте, които са извършили посочените действия са С. В. С. и Р П Т от сектор "Летищна сигурност" П. ГПУ-С..

- Направен е извод, че „полицаяте, като не са отправили разпореждане на водача на автомобила за преместване извън забранената зона, а са го извикали извън автомобила и провели дълъг разговор, са допуснали неправомерен престой на автомобила, с което не са изпълнили основно задължение да осигурят обществения ред в зоната на Летището, и не са изпълнили т.3 от поставените им за времето на наряда задачи по време на инструктажа.

- Дадените обяснения на полицаите се приемат да противоречиви, а действията не логични, тъй като единият твърдял, че е извикал водача на джипа за да върне документите от извършена проверка, а проверка не е била извършена, документите могло да бъдат върнати и без да са предприемани описаните действия.

-Не се доказва безспорно, че има корупционни действия от страна на полицаите С. В. С. и Р П Т.

-Въз основа на така установената фактическа обстановка от комисията по заповедта от 20.08.2010г., се предлага на жалбоподателя и другия полицаи да бъде наложено дисциплинарно наказание „порицание”, на основанията, посочени в оспорената заповед. -

В становището от 28.06.2010г. - л. 70 от делото, е прието за установено, че около 15:52ч. в дясната лента от пътното платно, предназначено само за движение на автомобили от масовия градски транспорт и таксиметрови автомобили с клиенти, пред Т. 2 на Летище С., е спрял лек автомобил „Х Т”, черен на цвят, пред който имало друг спрял автомобил с марка „Ш”, към първия автомобил се приближава полицейски служител, от него слиза водача – жена, и заедно с полицейския служител се насочват към срещуположната страна и спират на другата страна на пътните платна в близост до стълб с осветление, където се намира друг полицейски служител. Установено било,

че това са полицейските служители С. В. С. и Р. П. Т. След разговора на тримата около 15:58ч. жената се върнала към автомобила, качила се в него и около 16:02ч. потеглила. Направен е извод, че проверката на МПС и придружаващите го документи и документи за водача се извършила П. спазване на тактическите действия П. такъв вид проверки, регламентирани и изучаващи се П. първоначалното обучение на полицейските служители – „двама, задължително с отвеждане на водача зад МПС или встрани, поставен под наблюдение с оглед безопасността на служителите”. Така извършената проверка е полицейска, независимо че не са извършвани справки в информационните масиви на МВР, недопускането на престой и паркиране в нарядния дневник било изведено по съображение за предотвратяване на заплахата за гражданското въздухоплаване, летищния Т. и прилежащите сгради и съоръжения. Прието е изпълнение на поставените задачи, а допуснатият престой от 7 минути не следвало да се квалифицира като дисциплинарно нарушение, доколкото в нормативната база не е установен времеви интервал, регламентиращ правилата за спиране, престой и паркиране.

В Становище на Д. Човешки ресурси П. ГДГП от 14.07.2010г., като се възприема фактическата обстановка, описана в Справката от 28.06.2010г. – относно разположението на двата автомобила в забранената зона и действията на полицаите и водача на единия автомобил, се излагат съображения, че двамата полицаи – жалбоподателят и С. С. не са взели мерки лекият автомобил „Х Т” да бъде преместен незабавно, а са извикали водача извън автомобила и е воден разговор, включително и за почивки в Т, което представлявало неизпълнение на т. 3 от възложените им задачи по наряда, разпоредено по време на инструктажа, и представляващо допуснато дисциплинарно нарушение по чл. 224, ал.1 и ал.2, т.1 ЗМВР, съставомерно по чл.226, ал.1, т.3 от ППЗМВР. Обръща внимание, че през цялото време пред процесния автомобил „Х Т” е бил паркиран друг лек автомобил с марка „Ш”, паркиран също пред Т. 2 и спрямо който не са предприети никакви действия за отстраняването му от забранената зона.

Жалбоподателят е запознат със справката от 15.09.2010г. и във връзка със същата пред дисциплинарно-наказващият орган е представил обяснение от 20.09.2010г. В хода на производството по дисциплинарно разследване жалбоподателят е представил писмени обяснения на 25.06.2010г., 23.08.2010г., 16.08.2010г., 07.09.2010г., в които излага следното:

1. В обяснението си от 20.09.2010г. – л. 59 от делото, изрично му е дадена възможност да даде обяснение по двете деяния, както са формулирани в заповедта, предварително написани печатно. Според С. С. видно от представения видеоматериал въпросното МПС е спряло на 100 м. след знака, забраняващ влизането и служител на МВР се приближава към превозното средство, след което водачът и служителят се отправят към отсрещния тротоар, а след няколко минутен разговор, водачът премества автомобила от забранената лента. Твърди, че не е налице паркиране тъй като водачът се е намирал вътре в автомобила до пристигането на служителя, не е налице неправилен престой, тъй като е спряло за извършване на товаро-разтоварна дейност, слизване и качване на пътници в присъствието на водача и времето, необходимо за това. Заявява, че не е извършвал полицейска проверка на водача и автомобила и поради това не е нарушил етичните правила за държавния служител, а в последващ разговор с лице от женски пол се представил като полицаи С. от ГПУ – С.. Изрично се посочва в обяснението, че разпределението му за наряд на

30.05.2010 г. е включвало като време от 10-14ч. и от 16 до 20 ч.

2.В обяснението си от 16.08.2010г. жалбоподателят излага възложените му задачи по патрулно-постовата дейност, а тъй като не бил компетентен да Р. по КАТ, прави само устни забележки на гражданите, извършили нарушения на правилата за движение, много често се налагало да се водят разговори с граждани, които са за първи път на летището, за да се упътят към паркинга, изхода от летището или от гр. С.. Разговорите с тези граждани не налагало извършването на полицейска проверка и установяване на самоличността им, освен това не били съмнителни с поведението си, а воденият от него разговор за почивка в Т с водача на процесното МПС бил чисто информационен, не бил осъществил полицейска проверка на водача и на автомобила и затова не бил отразил като извършена проверка в нарядния дневник.

3.В обяснението си от 23.08.2010г. – л. 78 от делото, дадено във връзка със становище от 14.07.2010г. жалбоподателят посочва, че П. извършване на проверка на въпросното МПС на не е правена справка в информационните масиви на МВР, тъй като нямал правомощия. След прегледа на документите на МПС и водача, жената била поканена да ѝ бъдат върнати, П. което към нея било отправено устно полицейско разпореждане да премести автомобила от лентата за движение, в която имали право да влизат само автобуси от градския транспорт и такситата, след което жената получила документите си и разпореждането било изпълнено. Поддържана била учтива форма на разговора, П. което жената започнала да рекламира дейността си – организиране на екскурзии и почивки в Т, оставила календарче с телефони за контакти, след това се отправила към автомобила си, където я чакал видимо неспокоен мъж.

4.В обяснението си от 25.06.2010г. – л. 83 от делото, жалбоподателят посочва, че на 30.05.2010г. е бил наряд за времето от 10-14ч. и от 16 – 20ч. като постови на пост ПП-2, спомня си че бил водил разговор с дама, която е в туристическия бранш във връзка с почивка в Т, не си спомня да е извършвал полицейска проверка на същата и на автомобила.

5.В друго кратко обяснение от 25.06.2010 г. – л. 84 от делото, жалбоподателят посочва само, че на 30.05.2010г. е бил наряд за времето от от 10-14ч. и от 16 – 20ч. като постови на пост ПП-2, не си спомня да е извършвал проверка на процесния автомобил „Х Т”.

По идентични въпроси от обяснението от 20.09.2010г. на жалбоподателя, е дал обяснение и другият дежурен - Т - л. 65 от делото, Според него задачата по т. 3 от нарядния дневник не е утвърдена от началника на ГПУ – С., задълженията на патрула са указани в Указания за изпълнение на ППД (патрулно постовата дейност) на Пети патрул за охрана на района пред Т. 2. Процесното МПС е навлязло срещу пътен знак, забраняващ влизането с цел извършване на товаро-разтоварна дейност, която е разрешена на територията на двата терминала на летище С., а в случая джипът нито престоявал, нито паркирал. Прегледът на документите, отправената забележка и устно разпореждане незабавно да бъде изместено превозното средство от пътното платно, са предизвикани по вина на водача, който започнал разговор с патрулиращите полицаи. Описва подробно как се е представил на водача – с поздрав, длъжността, името и административната структура в която заема длъжност. Личният му знак бил иззет и предаден на командния състав П. прехвърлянето на сектора от СДВ към РДГП – А..

Водачът на автомобила не е изискал да се легитимира.

От представените по делото копие на книга „Състав на наряда”, на л. 90, 91 и 92 от делото се установява, че на 30.05.2010г. съставът на наряда се състоял от три лица - Т. М, Р. Т и С.С., като П. посочване на дежурните лица са вписани часове срещу всяко име така: М 08-12 и 14-18 ч.; за Р Т 08-10 и 12 – 16 и 18-20 ч.; за жалбоподателя С. С. - 10-14 и 16 до 20ч.

По т. 3 от служебните задачи в книгата за наряда е записано „недопускане неправилен престой и паркиране на МПС”, посочени са по часове различни лица и автомобили, както и „проверен и освободен”, „не се издирва”, съдържа се и описание със следното съдържание: „В 15:50ч. Т. М и Р. Т охраняват района пред Т. 2 съгласно ИППД. Нарушения не констатирах”, което се посочва като вписано от В, който е отбелязан като провел инструктажа и отвода л.48 от същата книга за същата дата – л. 101 от делото.

Съгласно Докладна записка от 19.09.2010г. – л. 40 от делото, на същата дата жалбоподателят е запознат със справката от 15.09.2010г. , във връзка с която е представил и обяснението си от 20.09.2010г.

В хода на дисциплинарното производство по Заповед № 12301/13.09.2010г., рег.№ 3145/13.09.2010г. жалбоподателят е бил подложен на експертно психологическо оценяване, резултатите от него не са взети предвид П. издаването на обжалваната заповед, но жалбоподателят е заявил на комисията по заповедта от 20.08.2010г., че му се оказва психически тормоз на работното място.

Изложеното в сигнала от Л за действията на полицейските служители на 30.05.2010г., по който първоначално е образувана проверката, е относимо изявлението, потвърдено и впоследствие, за казаното от полица на водача на процесния автомобил „Х Т”, на което е бил очевидец - че полица не представя, не се легитимира, не казва от кое управление е, информирал водача на автомобила, че ще й състави акт и да го последва. Не е бил пряк свидетел на водения разговор между двамата полицаи и жената -водач на автомобила. В сигнала е пресъздаден разказа на последната, която не е разпитана в хода на дисциплинарното производство, тъй като е установено, че се намира в Т, но на 30.05.2010г. е била в Б.

Заповедта съдържа общо указание за правото на обжалване в сроковете и по реда на чл.233 от ЗМВР без да се указва конкретно пред кой съд и в какъв срок, с оглед на което е приложим чл.140,ал.1 АПК за удължаване на сроковете за обжалване по до два месеца. П. този извод, то жалбата по делото с дата 11.10.2010г., е подадена в срок

Съдът, като взе предвид, че жалбата до съда, подадена на 28. 12. 2007 г., е в срока за обжалване по чл. 149, ал. 1 от АПК, намира същата за допустима, като подадена от лице, адресат на оспорената заповед, с неблагоприятни последици за него и поради това с право на жалба по смисъла на чл. 147 от същия кодекс.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорваната заповед за налагане на дисциплинарно наказание на жалбоподателя, представляваща индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, е издадена от компетентен орган - Д. на Р. Д. «Гранични П.» - А., съобразно правомощията му по чл. 228, т. 3 от ЗМВР, предвид вида на наказанието – „порицание” по чл. 226, ал. 1, т. 3 от същия закон. Съгласно чл. 228, т. 3 от ЗМВР,

служители на длъжност "началник на сектор", приравнените на нея и по-висока, каквато е длъжността на ответника, може да издава заповеди за налагане на наказания по чл. 226, ал. 1, т. 1 – 3 от същия закон. Поради това не е налице основание по чл. 146, т. 1 от АПК за незаконосъобразност на оспорената заповед – поради липса на компетентност, съответно основание за нищожност поради некомпетентност.

П. издаването на заповедта е спазена предвидената в чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР писмена форма, като същата има и изискващото се съдържание: посочен е извършителят, времето на извършване на нарушението, какво точно е нарушил, правното основание за налагане на наказанието, пред кой орган и в какъв срок се обжалва. В заповедта не се описват конкретни доказателства, а се позовава на предложението, отразено справката за извършена проверка по изричната заповед на ответника от 20.08.2010г., П. което съдът счита, че административния орган се позовава на всички събрани доказателства по време на проверката и неиндивидуализирането им по отделно не е нарушение на цитираната разпоредба. На същото основание съдът приема, и че е спазена разпоредбата на чл. 229, ал. 2 от ЗМВР - взети са предвид всички факти и обстоятелства П. оценката на извършеното, основавайки своя акт на констатираното П. извършената проверка и съдържащо се в справката от проверката, съответно предложението в нея, подготвили издаването на заповедта, а органът изрично е приел, че деянието съставлява нарушение на служебната дисциплина и неизпълнение на служебни задължения. В подкрепа на тези изводи е и становището, възприето в съдебната практика, че мотивите на административния орган може да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт - ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС на РБ.

Спазена е и разпоредбата на чл. 229, ал. 1 от ЗМВР, като са приети писмените обяснения на жалбоподателя, обективирани писмено с дата 20.09.2010г., обсъдени по-горе. Същите изрично са адресирани до дисциплинарно-наказващия орган.

Разпоредбата на чл. 229, ал. 4 от ЗМВР задължава наказващият орган да събере и оцени всички доказателства, включително и събраните П. други проверки и посочени от държавния служител, като според ал. 3 на същата разпоредба, могат да се използват всички начини и средства, допустими според закона за разкриване на обективната истина. В формално са използвани възможните начини и средства за събиране на доказателства, но тяхната пълнота следва да бъде обсъдена П. преценка обосноваността на заповедта – относно извършеното деяние и вида и размера на наложеното наказание.

Относно спазването на срока за налагане на дисциплинарно наказание по чл. 225, ал. 1 от ЗМВР – двумесечен от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му, то съдът намира, че същият е спазен. След извършване на нарушението до издаване на обжалваната заповед, жалбоподателят е ползвал законоустановен отпуск по рапорт от 16.06.2010г., но същият е прекратен със заповед от 23.06.2010г. – л. 16 от делото. Справката, изготвена от комисия от служители по заповедта от 20.08.2010г. е с датата 15.09. 2010 г. и входящ номер от администрацията на ответника, на която дата и съдът приема, че административният орган е узнал за извършеното от жалбоподателя.

Дисциплинарното производство е образувано във връзка със сигнал за корупция с №

4 /10.07.2010г. – л. 41 от делото, за извършени действия от полицейски служители на 30.05.2010г. Разпоредбата на чл.231, ал. 2 от ППЗМВР предоставя правната възможност на компетентния дисциплинарно наказващ орган да разпорежи извършване на проверка и срок за завършването ѝ, което е направено с резолюция от 09.06.2010г. върху придружителното писмо към сигнала от Д. Инспекторат – л. 40 от делото, от изпълняващ длъжността на ответника, със срок 28.06.2010г.

В сигнала не са посочени конкретни имена на служители, с оглед на което съдът намира неизясненост на нарушителя, както и че въз основа на него не е могло да се наложи дисциплинарно наказание.

По резолюцията за проверка от 09.06.2010 г. е изготвена справка от 28.06.2010г. – л. 68 от делото, с която се предлага да се приеме, че не е налице корупционно действие и деянието не следва да се квалифицира като дисциплинарно нарушение.

Справката от 28.06.2010г. има входящ номер на администрацията на ответника от 29.06.2010г., П. което съдът приема, че на същата дата е била известна на ответника. По справката от 28.06.2010г. е изготвено Становище от 14.07.2010г. на началника на отдел Човешки ресурси П. ГДГП – л. 42 от делото, в което на базата на установените в тази справка факти, се предлага да се извършат проверки с какви униформи изпълняват задълженията си служителите от сектор „Летищна сигурност” и по воденото на документацията, да се извърши експертно психологическо изследване на двамата полицаи – Р Т и жалбоподателя С. С., а на базата на установената фактическа обстановка по Справката от 28.06.2010г., обсъдено в становището по т. 1 и 2 от изводите, се предлага за бъде наложено дисциплинарно наказание, като е направен извод, че двамата полицаи „са допуснали дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 224, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от ЗМВР, съставомерно на чл. 226, ал. 1 т. 3 от ППЗМВР, за което се налага дисциплинарно наказание "писмено предупреждение".

Върху становището от 14.07.2010г. се съдържа входящ номер на РДГП – администрацията на ответника с дата 21.07.2010г., на която дата ответникът е узнал за предложението за налагане на наказание на жалбоподателя, като е възложено извършването на допълнителна проверка, събирането на доказателства и издаването на заповед за възлагането ѝ.

Жалбоподателят се е запознал с изготвената справка от 28.06.2010г. и Становището на Д. „Човешки ресурси” П. ГДГП от 14.07.2010г., във връзка с което е дал обяснението от 23.08.2010г., заведено с входящ номер от тази дата в РДГП - А., върху същото обяснение е поставена резолюция от директора на РДГП на 07.09.2010г. с текст „приех обяснението”. В обяснението от 23.08.2010г. – л. 95 от делото, Р Т е посочил, че той е извършвал проверка на „въпросното МПС и на водача му”, а след прегледа на документите на МПС-то и водача, жената била „поканена да ѝ бъдат върнати документите, П. което към нея било отправено устно полицейско разпореждане”, обсъдено по-горе.

Приетото впоследствие в Справката от 15.09.2010г. за това, че жалбоподателят полицаи С. С. е разпоредил на водача на автомобила да го последва, не се основава на снетите обяснения и доказателствата. В тази справка относно фактите, за които е ангажирана отговорността на жалбоподателя, не са установени не са установени нови такива.

Следователно, след запознаване със справката от 28.06.2010г., становището на Д. „Човешки ресурси” на ГДГП и обяснението на Р Т и жалбоподателя във връзка със същите с вх. № от 23.08.2010г., прието на 07.09.2010г., дисциплинарно наказващият

орган е имал знание за извършеното от жалбоподателя, за което е ангажирана дисциплинарната му отговорност с оспорената по делото заповед. Предвид издаването ѝ на 28. 09.2010г., то е спасен чл. 224, ал. 1 от ППЗМВР да се издаде в двумесечен срок, от датата, на която административно-наказващия орган е разполагал с достатъчно доказателства за извършеното нарушение от жалбоподателя.

Дисциплинарното наказание на жалбоподателя е наложено и на предвидено в закона основание – по чл. 227, т. 11, предложение първо от ППЗМВР - за неизпълнение на служебни задължения и т.12 – нарушение на етичните правила, и в предвидените в ал. 2 от същата разпоредба срок на действие на наказанието и съдържание – чрез посочване на вида на наказанието и срока му на действие, отправяне на посоченото в същата разпоредба предупреждение за налагане на по-тежко наказание.

На основание чл. 170, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 142 от същия кодекс, в тежест на административния орган е да докаже законосъобразността на издадения от него акт, като съдът преценява материалната му законосъобразност към момента на издаването му, а установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта, се преценява към момента на приключване на устните състезания. Относно последното обстоятелство не са правени искания и не са установени такива.

Жалбоподателят е наказан за неспазване на следните задължения:

-по т.3 от нарядния дневник „Не допуска неправилен престой и паркиране на МПС”, възложено от служителя В, провел инструктажа на наряда, и заемащ длъжността полицейски инспектор П. сектор Летищна сигурност на ГПУ - С., дал обяснение по случая – л. 54 от делото, заемащ йерархично ниво XIII по класификацията за йерархията на длъжностите в МВР, утвърдена от министъра на В. Р. – л. 102 от делото, т.е. по-висока от жалбоподателя, заемащ длъжност полицай, класифицирана като ниво XVI.

-по чл. 108, ал.2 от Инструкция за патрулно постовата дейност, според която в служебните си отношения с граждани, служителят в наряд трябва да се представя с фамилия, длъжност и наименованието на структурното звено, в което е служител, като П. поискване се легитимира със служебна карта или знак.

-по т.14 от Глава II, раздел I от Етичния кодекс, утвърден със Заповед на министъра на В. Р. с рег. № Из-2013/08.11.2006г., според която П. изпълнение на професионалните си задължения държавният служител се представя, като П. необходимост се легитимира със служебна карта и/или личен знак.

Посочените като нарушени разпоредби следва да се приемат като конкретизиране на нарушената правна норма по чл. 226, ал. 1 от ППЗМВР, които съдът да изследва дали са нарушени и се произнесе по прието за установено от административния орган в мотивите му,

От посоченото в справката от 15.09.2010г. и от 28.09.2010г. за дадените показания от Л, подателят на сигнала, че полицейски служител се приближил до автомобила с тяхната близка и разпоредил „Водача с документите да дойде П. мен”, съдът приема за доказано, във връзка с което изрично Р Т още в обяснението си от 23.08.2010 г. е пояснил, че той е извършвал проверка на документите на автомобила и водача и е дал устни разпореждания и указания. Приетото в справката от 15.09.2010г., че тези действия са извършени от С. С., е възприето в мотивите на оспорената заповед, тъй като в нея изрично се посочва, че П. започване на разговора с водача полицай С. не се е представил по установения ред.

Съдът намира за недоказано обстоятелството, че жалбоподателят – полицай С. С. е

извършвал полицейска проверка на документите на процесния автомобил и водача, видно от приетото за установено от записите на видеокамерите, обясненията на полицаи Т.

Останалото съдържание на разговора между полицейските служители и водача съдът приема за неустановено, доколкото не е разпитана жената, а от видеозаписите на камерите не е установен запис и на разговор. Поради това съдът приема, че П. разговора с водача жалбоподателят се е представил по описания в обясненията си начин, т.е. в съответствие с нормативните изисквания, конкретно т. 14 от Етичния кодекс и чл. 108, ал.2 от Инструкцията за патрулно-постовата дейност, като съдът приема за недоказано това деяние. В тази част е заповедта е материално-незаконосъобразна – основание по чл. 146, т.4 АПК.

По отношение на неизпълнението на т. 3 от задачите на наряда, възложени от висшестоящото следва да се приеме, че жалбоподателят е имал задължението да изпълни същата. Така разпореденото обаче представлява нареждане на висшестоящо – лицето, което е провело инструктажа на наряда – В и извършило проверка в 15:50 ч. на 30.05.2010г. по изпълнението на служебните задължения, което не е формулирано като заповед, а представлява непосредствено указание за начина на изпълнение на служебните задължения на жалбоподателя. Жалбоподателят изпълнява функции, свързани с патрулно постовата дейност на предгаровото пространство на Т. 2 на Летище С.. С оглед на това поставената задача по т. 3 от нарядния дневник „да не допуска неправилен престой и паркиране на МПС” следва да се приеме за съответна на негови правомощия и възложени функции, които е следвало да упражни, за да я изпълни, и конкретно на Инструкцията за патрулно-постовата дейност, с която изрично е заявил пред съда, че е запознат. Съгласно чл. 116, т. 1 от тази инструкция, служителят, определен за изпълнение на патрулно-постова дейност, трябва да знае поставените задачи, а чл. 114 от същата разпорежда пряко подчинение на изпълняващия наряда на длъжностното лице, отговорно пряко за осъществяването на патрулно-постовата дейност.

В оспорената заповед първото изпълнително деяние е формулирано така „Двамата служители са съпричастни към това водачът на автомобила да излезе от лекия автомобил и да бъде отведен на значително разстояние от него. Участвали са в разговор, който не е бил пряко свързан с изпълнението на задълженията им.” Изложеното от ИЛ в сигнала му за съдържанието на този разговор не е потвърдено от друго доказателство по делото, а същият не е пряк свидетел, с оглед на което и съдът не цени изложеното от него относно разговора между двамата полицаи и водача на процесния автомобил след като са се отдалечили на около сто метра от автомобила.

Тези факти са безспорно установени и не се спори, в това число и за предмета на водения разговор - за организиране на екскурзии и почивки в Т, както и времетраенето на тези действия – 7 минути. Така формулираното обаче има отношение само към допуснат неправилен престой в повече от необходимото за даване на необходимите разпореждания и извършване на необходимите проверки по преценка на РТ, видно от обясненията му, който в посоченото време – от 15:52ч. до 16:02ч. е бил в наряд. Видно от доказателствата по делото, П. извършената проверка в 15:50 ч. (вписано в нарядния дневник) не са констатирани нарушения, 2 минути след това е бил паркирал вече неправилно автомобил, като не са установени конкретни обстоятелства, според които жалбоподателят С., който по това време не е бил в наряд, е могъл но не е извършил конкретни действия за да предотврати неправилното

паркиране.

От друга страна в справката от 15.09.2010г. е направен извод, че продължителността на водения разговор и описаните действия – общо 7 минути, предвид неправилно паркиралото МПС са могли да предизвикат пътно произшествие.

Тези обстоятелства не са обсъдени в мотивите на обжалваната заповед нито други, свързани с вината на жалбоподателя П. извършване на нарушението, липсва квалификация на деянията като виновно извършени от жалбоподателя. Квалификацията относно вината не се съдържа в Справката от 15.09.2010г. нито в акт, приложен към същата. Следователно, органът не се позовава на друг акт, в който се съдържа обсъждане на тежестта на деянието, квалифицирано като дисциплинарно нарушение.

В мотивите на заповедта е следвало да бъде обсъдено извършеното нарушение – допуснатото паркиране и престой съставляват ли виновно неизпълнение на произтичащите от служебното правоотношение задължения, П. което фактически осъществяването на деянието обективно несъответства на правнодължимото поведение на служителя, каквото представлява нарушението на служебната дисциплина съгласно чл. 221 ППЗМВР,

Съгласно чл.223, ал. 2 ЗМВР, дисциплинарно наказващият орган установява дисциплинарното нарушение П. условията на чл. 229,ал.1 – ал.4 ЗМВР. Заповедта, в частта си относно определянето вида и размера на наложеното наказание не е мотивирана, тъй като не съдържа обосновка за налагането му съгласно изискванията на чл. 229,ал.2 ЗМВР - съобразно с тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, П. които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Нарушението на служебната дисциплина е вид правонарушение, поради което притежава всички негови общи признаци като деяние /действие и бездействие/, противоправност като обективно несъответствие между правно дължимото и фактически осъществяването на деянието и наличието на вина у служителя, като психическо отношение на дееца към извършеното. Дисциплинарно-наказващият орган е следвало да обсъди има ли отегчаващи и смекчаващи вината обстоятелства, настъпили ли са обществено опасни последици вследствие на вмененото му нарушение, цялостното поведение на жалбоподателя и психическото му отношение към извършеното, в това число и извършеното му психологическо изследване, да определи формата на вината.

По този въпрос по делото е изразено становище в обяснението на гл. инспектор П - л. 51 от делото за натовареността на работата по патрулно постовата дейност в конкретния времеви интервал, определен като „час пик”, както и за практическата невъзможност да не се допусне неправилен престой и паркиране на автомобили в зоната на отговорност на жалбоподателя - предгаровото пространство на Т. 2 .

Освен това в обясненията си двамата полицаи излагат, че тъй като не са им възложени правомощия по Закона за движението по пътищата, то същите могат да правят само устна забележка за извършено нарушение неправилен престой и паркиране, както и че в работата им на конкретното място водят често разговори от неслужебен характер с различни хора, които за пръв път са на летището за да ги упътят, а конкретният разговор с жената - водач на процесния автомобил, е придобил неслужебен характер не по инициатива на полицейските служители, видно от обясненията им, които съдът цени като единственото доказателство за съдържанието на този разговор.

Като не е изложил мотиви във връзка с изискванията на 229,ал.2 ЗМВР, макар и да е доказано извършването от фактическа страна на деянието, то наложеното дисциплинарно наказание като вид и размер е немотивирано. Аргумент в тази посока е и Справката от 28.06.2010г. със становище извършеното да не се квалифицира като дисциплинарно нарушение, приложена и неразделна част от Справката от 15.09.2010г., която съставлява и мотиви на заповедта и в която е изразено противоположно становище, но немотивирано от гледна точка на вината, вида и тежестта на предлаганото наказание. В Становището от 14.07.2010 г. на Д. „Човешки ресурси” П. ГДГП се предлага налагане на по-ниско наказание – „писмено предупреждение”, което също не се определя вината, и не се мотивира вида и размера на наказанието, т.е. налице са две различни становища относно вида и размера на наказанието.

Не са събрани доказателства за цялостното поведение на жалбоподателя П. изпълнение на служебните му задължения и от досието евентуално за награди или за други наложени дисциплинарни наказания, не са обсъдени резултатите от психологическото изследване по заповедта от 13.09.2010г., което представлява неизпълнение на задължението по чл. 229, ал.4 ЗМВР на дисциплинарно-наказващия орган да събере и оцени всички доказателства.

Като не е изразил мотиви по чл.229,ал.2 ЗМВР относно определянето на вида и размера на наказанието, и не е събрал и оценил всички относими факти и обстоятелства, съгласно ал.4 от същата разпоредба, е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, довело до невъзможност да бъде проверено съответствието с материалния закон на наложеното дисциплинарно наказание с обжалваната заповед – основание за незаконосъобразност по чл. 146,т.3 и т.4 АПК.

С оглед изхода на делото и своевременно направено искане за присъждане на разноски, съдът следва да се произнесе съобразно представените доказателства, като присъди на жалбоподателя разноски за процесуално представителство от адвокат в размер на 500 лв. – л. 3 от делото.

Водим от горното Административен съд С. град, Първо отделение, 12 състав, на основание

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 1161/28.09.2010г. директора на Р. Д. „Г. П.”- А., П. Г. Д. „Г. П.” на М. на В. Р. по жалба на С. В. С., от гр. С..

ОСЪЖДА директора на Р. Д. „Г. П.”- А., П. Г. Д. „Г. П.” на М. на В. Р., да заплати на С. В. С., от гр. С., с ЕГН *.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от получаване на препис от същото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: